

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Nisan 2016 • No:97

Üretenler ve Sömürülenler Olarak Birleşelim!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın İşçilerin Birlik, Dayanışma ve Mücadelesi!

Geçmişten günümüze bir tarafta ezenler, egemenler, sömürücüler; öte tarafta ise ezilenler, sömürülenler, üretenler var. Aslında gerçek bu kadar yalın ve nettir. Dünyanın her neresinde olursa olsun toplumda iki ana kesim var: Üretenler ve sömürücüler!

Dünyada son 250 yıldır kapitalizm denen ve sermayenin egemenliğine dayalı bir sistem hüküm sürüyor. Kapitalist düzende de iki sınıf var: İşçi sınıfı ve patronlar sınıfı! Yani yine üretenler ve sömürücüler!

Evet, sömürücüler egemenliklerini sürdürmek için bin bir yola başvurup toplumu din, mezhep, milliyet temelinde bölmeye çalışıyorlar. Din, dil ve milliyet ayrımlarını öne çıkartıp dünya işçilerini bu temelde körleştiriyor ve

düşmanlaştırıyorlar. Ama gerçek değişmiyor: **İşçi sınıfı üretiyor, asalak patronlar sınıfı ise el koyuyor.**

İşçiler ve aileleri yoksullukla boğuşuyor, patronlar ve aileleri lüks ve ihtişam içinde yaşıyor. Asıl gerçek budur ve ne yaparlarsa yapsınlar bu gerçeğin üzerini örtemezler.

Özellikle son 150 yıllık tarih dilimine baktığımızda, üretenler ile sömürücü asalakların kavgasının alabildiğine sertleştiğini görmekteyiz.

İşçi sınıfı kendini savunmak için sendikalar ve sosyalist işçi partileri kurmuş; son derece ağır çalışma ve yaşam koşullarına karşı mücadeleler vermiştir.

Daha da önemlisi işçiler, 1917'de Rusya'da iktidara gelmeyi, o dönemde sömürüye son vermeyi başarmış ve

işçi iktidarı dünyada büyük umutlar yaratmıştır. Bu uzun ve zahmetli mücadeleler meyvesini vermiş ve işçi sınıfı birçok hak elde etmiştir.

Meselâ yasalarda sendikaların işçilerin örgütü olarak kabul edilmesi ve grev hakkının tanınması; iş saatlerinin 14-16 saatten 8 saate düşürülmesi; çalışma koşullarının iyileştirilmesi; ücretlerin yükseltilmesi; kapsamlı bir sosyal güvenlik sisteminin oluşturulması, bu sayede işçilerin ücretsiz sağlık hakkına kavuşması, emekli olması ve maaş alması; işten atılmayı zorlaştıran ve çalışma düzenine işçilerden yana kurallar koyan yasaların çıkartılması; iş güvencesi sağlayan kıdem tazminatı veya ikramiye gibi haklar bunlardan bazılarıdır.

Sömürücü asalaklar, bu hakları tanımamak için her türlü yola başvurmuş, polis ve ordu gücüyle işçilerin mücadelelerini kırmaya çalışmışlardır. **İşçi sınıfını korkutmak ve mücadeleyi ezmek için birçok işçi önderini idama göndermiş ve katletmişlerdir.**

Ama tüm çabalarına rağmen, işçilerin bir sınıf olarak bir araya gelmesini, sömürüye ve zulme karşı mücadele etmesini durduramamışlardır. Meselâ 8 saatlik işgünü bu şekilde, ağır bedeller ödenerek kazanılmış ve 1 Mayıs tüm dünyada işçilerin mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanmaya başlanmıştır.

1 Mayıs'ın doğuşu

Bundan bir buçuk asır önce Avrupa ve Amerika'da işçiler, günde 14 ilâ 16 saat kölelik koşullarında çalışıyorlardı. Uzun ve yorucu çalışma koşullarından dolayı işçiler uyku uyuyamıyor, dinlenemiyor, kendilerine ve ailelerine zaman ayıramıyorlardı. Ücretler düşük olduğu için doğru düzgün beslenemiyorlardı. İşçiler, bu ağır koşullarda tükeniyor ve sonra da patronlar tarafından bir kenara atılıyorlardı.

İşçiler, bu gidişata dur demek için birleşip ayağa kalktılar. Şöyle haykırıyorlardı: **Sekiz Saat Çalışma, Sekiz Saat Dinlenme, Sekiz Saat Canımız Ne İsterse!**

İş saatlerinin kısaltılmasını, çalışma koşullarının iyileştirilmesini, sosyal yaşamları için kendilerine zaman bırakılmasını istiyorlardı. Amerikan işçi sınıfı, bu talepleri hayata geçirmek üzere genel greve gideceğini açıkladı. 1 Mayıs 1886'da genel greve gidilecek ve işçiler o günden sonra 8 saatten fazla çalışmayacaklardı.

1886 1 Mayıs sabahı ABD'nin birçok kentinde yüz binlerce işçi iş bırakarak sokaklara çıktı.

Amerika'da üretim durmuş, fabrika bacaları tütmez olmuştu. Artık işçiler kölelik koşullarında çalışmak istemiyorlardı.

Ancak işçileri köle gibi çalıştırmak isteyen sermaye sınıfı, sinsi oyunlara başvurarak 4 işçi önderini idam ettirdi. Amaç işçilere gözdağı vermek, korkutmak ve geri adım attırmaktı. Ama başaramadılar.

Onlarca ülkede işçiler "sekiz saatlik işgünü" için başlatılan bu mücadeleye sahip çıktılar; 8 saatlik işgünü müca-

delesini simgeleyen 1 Mayıs günü tüm dünyada üretimi durdurup alanlara çıktılar.

İlerleyen yıllarda işçi sınıfı, 8 saatlik işgünü hakkını grevlerle, direnişlerle ve kitlesel mitinglerle sermaye sınıfına kabul ettirmeyi başardı.

İşte bu nedenle 1 Mayıs işçilerin Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü olarak kutlanıyor.

1 Mayıs günü tüm dünyada işçiler sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, ezilmeye ve emperyalist talan savaşına karşı sokaklara çıkıyorlar.

İşte bu nedenle her 1 Mayıs sabahı, dünyanın dört bir köşesinde; dilleri, renkleri ve dinleri farklı olan milyonlarca işçinin kalbi aynı duyguyla çarpıyor.

Birleşmekten ve mücadele etmekten başka çaremiz yok!

Üretenlerin ve sömürücülerin birbiriyle mücadelesi hiç durmaz. Ancak üretenler, ezilenler haklıyken, sömürücüler ve egemenler haksızdır.

Egemenler, işçilerin birliği zayıfladığı anda, aynı pusuya yatmış kurt gibi saldırıya geçerler. Nitekim son 35 yıldır sermaye sınıfı, durmaksızın işçilerin haklarına saldırıyor.

Şu ana kadar, sermaye hükümetleri eliyle birçok ekonomik, sosyal ve demokratik hakkımıza el koydular. Meselâ Türkiye'de çalışma yasaları değiştirilerek taşeronla dayalı esnek ve güvencesiz çalışma düzeni yerleştirildi. Kadrolu işçiliğe büyük bir darbe indirildi. Ücretler baskılandı ve yıllar içinde reel ücretler (alım gücü) düşürüldü. İş saatleri uzatılırken, emeklilik yaşı yükseltildi. En basit iş güvenliği önlemleri alınmadığı için her ay 150'ye yakın işçi iş cinayetlerine kurban gidiyor.

Patronlar ve onlara hizmet eden AKP hükümeti işçileri köle konumuna indirmek istiyor. Nitekim geçenlerde, işçilerin köle gibi kiralanmasının önünü açacak **özel istihdam büroları** yasasını Meclis'e sundu. İşçileri işe alacak bu bürolar, isteyen patrona saatlik, günlük, aylık veya yıllık olarak kiralayacak. Böylece işçiler, pazardaki yük hayvanı veya köle gibi muamele görecekler.

İşçilerin iş güvencesi anlamına gelen kıdem tazminatına el konulmasıyla bu kölelik düzeni daha da pekişecek.

Tüm bunlar bize şu gerçeği gösteriyor: **İşçiler, patronlar sınıfının oyunlarına gelip ırk, dil, din, mezhep temelinde bölünür ve düzen partilerinin arkasına takılırsa köleden farksız olurlar.**

Dolayısıyla üretenler, işçiler olarak kendi sınıfımızın tarafında durmalı, birleşmeli ve haklarımız için mücadele etmeliyiz. Başka bir yol yok!

Gelin işçilerin birliği ve halkların kardeşliği temelinde 1 Mayısımıza sahip çıkalım! Zalimlere ve sömürücülere karşı işçilerin birliğini, dayanışmasını ve mücadelesini büyükletelim!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Birlik, Dayanışma ve Mücadelesi! ■

Tarih Bize Bugünü de Anlatır!

1922’de, İtalya’da Mussolini, 1933’te Almanya’da Hitler seçimle iktidara gelmişti. Tüm iktidar yetkisini kendisinde toplayan Hitler, faşist bir rejim kurmuştu. Hitler halka, Alman milletinin tüm Avrupa’ya hükmedeceğini vaat etmişti. Hitler’in demir yumruğu altında, Büyük Alman İmparatorluğu kurulacaktı. İtalya’nın faşist başkanı Mussolini de İtalyan milletine Roma İmparatorluğunu yeniden canlandırmayı vaat etmişti. Her ikisi de kibirli birer ruh hastası olan bu faşist liderler, “büyük millet”, “güçlü devlet” efsaneleri ile kandırdıkları on milyonlarca insanı peşlerinden sürüklemeyi başarmışlardı.

İnsanlar faşist liderlerinin başka ülkelere diklenmesiyle gururlanıyordu. Her iki diktatör de devletin tüm yetkilerinin kendi ellerinde toplanmasını sağlayacak bir **başkanlık sistemi** için uğraşmıştı. Kendilerinin “milli iradeyi” temsil ettiklerini söyleyen bu zalimler, kendilerinden olmayan herkesi “gayri milli” olmakla suçluyorlardı. Ülkelerinin iç ve dış tehditler altında olduğu yalana inandırılan milyonlarca

insan, bu faşist siyasetçilerin arkasından sürüklenmişti. Hitler Alman ırkının üstün, diğerlerinin ise aşağı ırk olduğunu söylüyordu. Devlet eliyle ırkçılık pompalanıyor, diğer halkların düşman olduğu propaganda ediliyordu. Bu korkunç gidişatı durdurmaya uğraşan muhalifler vatan hainliğiyle suçlanarak susturulmuş ya da hapsedilmişti. Binlerce yazar, aydın, akademisyen vatandaşlıktan çıkarılarak sınırdışı edilmişti. Basın, devlet gücünü ele geçiren faşist çetenin kontrolü altına alınmıştı. **Gerçekler halktan gizleniyordu.** Faşist liderleri destekleyen yandaş patronlar hızla zenginleşirken, faşist siyasetçiler ülkenin hızla kalkındığını propaganda ediyorlardı.

Avrupa’nın ortasında, Almanya’da ve İtalya’da yaşanan bu karanlık dönem 70 milyon insanın can verdiği 2. Dünya Savaşının bitiminde son buldu. “Büyük devlet olma”, “imparatorluk kurma”, “zengin olma” hayalleriyle kandırılan **Alman ve İtalyan halkları, faşist liderlerin peşinden gitmenin bedelini çok büyük acılar çekerek ödediler.** Milliyetçilik duyguları kabartılarak

savaşa ikna edilen İtalyan ve Alman halkları, gençlerini düğün bayram havasında, coşkuyla savaş cephelerine göndermişlerdi. Savaşın ilk yıllarında Alman ve İtalyan orduları Avrupa kıtasının büyük bölümünü fethetmişti. Bu fethedilen bölgelerdeki araziler, madenler, fabrikalar Hitler ve Mussolini yandaşı büyük patronların ganimetiydi. Gençlerini savaşa gönderen Alman ve İtalyan işçilerinin-emekçilerinin payına düşen ise kan, acı ve gözyaşı oldu. Cephelerde ölenler kahraman ilan ediliyor, sözde “vatanları için” ölenlere methiyeler düzülüyordu. Oysa milyonlarca genç faşist liderlerin hırsları ve yandaş patronların kârları için can vermiş ya da sakat kalmıştı.

Tüm Avrupa korkunç bir yıkım yaşadı. Alman ve İtalyan halkları, daha sonra, kendilerine ve diğer halklara bu yıkımları yaşatan faşist liderlere lanet ettiler. O faşist liderlere kanmış olmanın utancını yaşadılar. *Avrupa halkları faşizmin bir insanlık suçu olduğunu savaşın acılarını yaşayarak, milyonlarca insanını yitirerek öğrendi.*

Faşizm maalesef tarihin karanlık sayfalarında kalmadı. Günümüzde de “Büyük Türkiye” vaatleriyle, Osmanlı İmparatorluğunu diriltme efsaneleriyle, İslam dünyasının liderliğini üstlenme safsatalarıyla halkı kandıran, gençliğin beynini yıkayan siyasetçiler var. Ülkesi ve insanları için yararlı olmak gibi olumlu düşünceler taşıyan genç insanlarımız, diğer halklara karşı kin ve düşmanlık duygularıyla zehirleniyorlar. Kendi çocuklarını her tür tehlikeden uzak tutan, onları zenginlik ve sefahat içinde yaşatan egemenler, yoksulların çocuklarına göz dikiyorlar. Yoksul sınıfların gençlerini, kendi iktidarları için savaşlarda harcayabilecekleri kıvama getirmeye uğraşıyorlar. Kendi başlattıkları ya da kışkırttıkları savaşları “vatan savunması” diye topluma yutturmaya çalışıyorlar.

Kardeşler,

Gençlerimizin güzel umutları ve gelecek hayalleri var. Çocuklarımızın önünde, barış içinde yaşayabilecekleri bir ömürleri var. **Çocuklarımızın, gençlerimizin kin ve düşmanlıkla beyinlerinin yıkanmasına, ölmeye ve öldürmeye hazır hale getirilmesine razı mısınız?** Yandaş patronlar daha zengin olsun diye, diktatörlerin hırsları ve çıkarları için çocuklarımızı, gençlerimizi kurban etmeye razı olabilir miyiz?

İşçi ve emekçilerin düşmanı, başka ülkelerdeki işçiler ve halklar değildir. Ülkeyi savaş bataklığına sürükleyen diktatörlük heveslilerinin oyununa gelmeyelim. ■

Kadına Şiddet: Gerçek Sorumlu Kim?

Kadına yönelik şiddet her geçen gün artıyor. 2015 yılında 303 kadın, kocaları, babaları, sevgilileri, oğulları tarafından katledildi, 133 kadın tecavüze uğradı. Üstelik şiddet, taciz ve tecavüz vakalarının önemli bir kısmının açığa çıkmadığını da biliyoruz. Buna rağmen bu rakamlar geçmiş yıllara göre cinayet ve tecavüz vakalarının arttığını gösteriyor. Peki, kadına yönelik şiddet neden her geçen gün artıyor?

İşçileri köle gibi çalışmaya ve yaşamaya mahkûm eden **kapitalist sömürü düzeninde** yaşıyoruz. Erkek egemen bu sistemde topluma verilen bakış açısı erkeğin kadından üstün olduğudur. Bu anlayışa göre kadın, hizmet eden, itaat edendir.

Kendi yaşamıyla ilgili kararları erkekten bağımsız alamaz. AKP iktidarı bu bakış açısını pekiştiren bir politika izliyor. En tepeden en aşağıya kadar, bütün kişi ve kurumlarıyla kadını aşağıda gören söylemleriyle şiddeti meşru gösteriyor. Artmasına neden oluyor.

Meselâ bu partinin vekilleri veya belediye başkanları “kadından akıl alacak değiliz ya” diyerek kadınları aşağı gördüklerini söylemekten çekinmiyorlar. Bu bakış açısı her alanda yansımaları buluyor. Aslında Türk Dil Kurumunun resmi internet sitesinde güncel sözlükteki kadın ve erkek tanımı topluma verilen bakış açısını özetliyor. TDK sözlüğünde kadın “analık veya ev yönetimi bakımından gereken erdemleri, becerileri olan”, “hizmetçi bayan” olarak açık-

lanırken; erkek “sözüne güvenilir, mert”, “sert, kalın, bükülmez” olarak tanımlanıyor. Tam da bu tanıma uygun düşecek şekilde Sağlık Bakanını “kadın için en büyük kariyer anneliktir” diyor. Başbakan Davutoğlu kadın için çocuk doğurmanın vatani görev olduğunu söylüyor. Cumhurbaşkanı Erdoğan “kadın erkek eşitliği fitrata aykırı” diyor.

Kadınların sorunları karşısında toplumsal çözümler aramak yerine kadınların sorunlarını daha da ağırlaştıran işte böyle açıklamalar yapılıyor. Demek ki kadının görevi hizmetçi olmak, çocuk doğurmak, ev işlerini yapmak ve kendisinden daha üstün ve güçlü olan erkeğe itaat etmek! O halde bu görevleri yerine getirme konusunda “sorun çıkarıcı” yani hizmetçi olmayı reddeden, kendi yaşamı konusunda kararları kendisi almak isteyen kadın, erkeği “tahrik” ediyor demektir. Bu durumda şiddet kaçınılmazdır. Ortada bir “tahrik” durumu olduğuna göre şiddet uygulayan erkek de ceza indirimini “hak ediyor” demektir! İşte erkek egemenliğini yeniden ve yeniden üreten bu sistemin ve devletin mantığı budur.

Kadının ekonomik olarak erkeğe bağımlı olması, şiddet görüyor olmasına rağmen yaşadığı cehennem hayatına mecburen katlanması sonucunu doğuruyor. Kadının çalışma hayatına daha fazla katılmasını sağlayacak yasal düzenlemeler ise yapılmıyor. Fabrikalarda ve mahalelerde **ücretsiz kreşlerin** olmayışı, **doğum ve emzirme izinlerinin** çok sınırlı olması kadınların çalışmasının önündeki en büyük engellerdir. Emekçi kadınlar yıllardır bu talepleri dile getiriyor olmalarına rağmen hükümet bu sorunları çözmek için hiçbir adım atmıyor. Doğum ve emzirme izinleri uzatılmak yerine kısmi süreli, esnek çalışma uygulaması hayata geçirilerek kadın eve kapatılma-

Kadının ekonomik olarak erkeğe bağımlı olması, şiddet görüyor olmasına rağmen yaşadığı cehennem hayatına mecburen katlanması sonucunu doğuruyor. Kadının çalışma hayatına daha fazla katılmasını sağlayacak yasal düzenlemeler ise yapılmıyor.

ya çalışılıyor.

Üstelik bu sorunlar sadece Türkiye’de yaşanmıyor. Dünyanın bütün ülkelerinde kadına yönelik şiddet var. Dünya Sağlık Örgütü’nün verilerine göre dünya üzerinde **her üç kadından biri** fiziksel ya da cinsel şiddete maruz kalıyor. Dünya üzerinde kadının şiddete maruz kalmadığı bir ülke olmadığına göre demek ki şiddetin kaynağı sermaye düzeni kapitalizmdir. Evet, şiddeti uygulayan erkektir. Ancak **şiddeti besleyen ve erkeğin bilincini belirleyen kapitalizmdir**. Bu düzende önemli olan paradır, sistem her şeyi satılacak bir mala dönüştürüyor. Bu nedenle kadın da cinsel bir obje olarak sunuluyor. İnsana dair, iyilik ve güzellik barındıran ne varsa çürüten kapitalizmdir. “Büyük balık küçük balığı yutar”, “güçlü zayıfı ezer” anlayışını egemen kılan bu sömürü düzenidir. Erkeği kadına hayatı zindan eden bir canavara dönüştüren bu sistemdir. Biz emekçi kadınlar, erkek şiddetine karşı mücadele ederken bu gerçeği unutmamalıyız.

İşçi sınıfının örgütsüzlüğü, sorunlarımızın kaynağını görmemizi engelliyor; kadınıyla erkeğiyle biz işçileri umutsuzluğa ve çıkışsızlığa sürüklüyor. Oysa şiddeti ve bütün pislikleri üreten bu bataklığı kurutmak bizim elimizde. Kadın ve erkek işçiler kapitalizme karşı birlikte mücadele etmelidir. Unutmayalım ki, **emekçi kadının kurtuluşu, işçi sınıfının kurtuluşundan bağımsız değildir**. Emekçi kadınlar olarak hak ettiğimiz yaşamı ancak işçi örgütlerinde birleşerek ve mücadele ederek kazanabiliriz. ■

“Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok”

Emekten otobüse, ilaçtan kaşığa, kumaştan cama, tuğladan kâğıda her şeyi işçiler üretiyor. Silahları da! Silah işçiler için ölüm, sermaye için kârdır. Savaş durup dururken çıkmaz, savaşı başlatan işçiler ve yoksullar da değil. **Savaşı başlatan sermaye sahipleridir.** Çünkü her ülkenin sermaye sahipleri yeni pazarlar, yatırım alanları bulmak ve kârlarını büyötmek isterler. Bu yüzden gözlerini başka ülkeleri ele geçirmeye dikerler. Son iki dünya savaşında 100 milyona yakın insan öldü. Şu anda Ortadoğu’da yeni bir emperyalist talan savaşı gerçekleşiyor; her zamanki gibi işçiler, emekçiler, yoksullar ölüyor, acı çekiyor. Savaşı yaşamayan bilmez ve savaşı yaşayanlar yaşadıklarının çok küçük bir kısmını anlatabilmişlerdir. Savaş çocuk oyuncağı değildir. İşte bu gerçeği, Erich Maria Remarque Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok adlı romanında tüm dehşetiyle anlatıyor. Savaşa milliyetçi duyguları kabarak giden Paul, bu savaşın kime

hizmet ettiğini yaşayarak öğrenir. Paul kim mi? Osmanlı İmparatorluğu’nun Birinci Dünya Savaşında yanında yer aldığı Almanya’dan genç bir asker.

Patronlar, işçileri köle konumuna iten kapitalist sömürü düzenini kutsuyor, korunması gerektiğini işçilere benimsetiyorlar. İşçilerin bu düzene karşı isyan etmesini engellemek için milliyetçilik zehrini devreye sokuyorlar. Elbette insanlar doğup büyüdükleri topraklarını, memleketlerini severler. Ama hükümetler ve patronlar bu sevgiyi sömürür, halkı diğer halklara karşı kışkırtırlar. Kapitalizm altında kriz ve rekabet büyüdükçe milliyetçilik tam bir çılgınlık halini alır. İşte bir emekçi çocuğu olan Paul, tam da böyle bir çılgınlık döneminde, gönüllü olarak, okuduğu lisedeki tüm arkadaşlarıyla birlikte cepheye gitmiştir.

Almanya’nın, Alman halkının çıkarları için savaşmaya hazır Paul. Çünkü herkes doğru olanın bu olduğunu söylemektedir. Milliyetçi kışkırtmalardan dolayı İngiliz ve Fransızlara karşı herkesin gözünü düşmanlık bürümüştür. Diğer halklardan işçi ve emekçiler de tıpkı Almanlar gibi ölüme sürülmüşlerdir. Savaşın ilk günlerinde savaşa katılan tüm ülkelerin radyoları zafer haberleri verir. Düşman bir böcek gibi ezilip geçilmekte, zaferler üst üste gelmek-

tedir. Ama günler ve yıllar geçtikçe her eve cenazeler dönmeye başlar. Almanya yenilmektedir. Her iki taraftan gençler ölmekte, analar ağlamaktadır. Alman radyoları her gün aynı anonsu yapmaya başlar: “Batı Cephesinde Yeni Bir Şey Yok!”

Savaşı kışkırtanlar askerlerden düşman siperlerini yarıp geçmesini, zafer kazanmasını bekliyordur. Paul ise, savaşın gelip geçici olduğuna, etkisinin bir gün gelip silineceğine inanmak ister. Oysa “düşman” İngilizlerin ve Amerikalıların sonu gelmez. Yeni silahların, uçakların sonu gelmez. Paul, cephede sorgulamaya, savaşın hiç de vatani savunmak için, Alman halkının çıkarlarını savunmak için çıkarılmadığını anlamaya başlar. “Almanya’daki fabrika sahipleri servet sahibi oldular. Bizim ise bağırsaklarımız dizanteriden eridi, gitti. Çiroza dönmüşüz” der. Aldığı bir yara nedeniyle askeri hastanede yatarken yaralı, acılı askerlere bakarak şöyle düşünür: “Böyle kırık dökük gövdelerin ucunda hâlâ yaşayan insan yüzleri bulunabileceğine inanmak öyle zor ki! Üstelik bu bir tek hastane! Bunun gibi Almanya’da yüz binlercesi var, Fransa’da yüz binlercesi, Rusya’da yüz binlercesi... Böyle şeyler dünyada var oldukça, yazılan, yapılan, düşünülen her şey ne kadar boş!”

Umutsuzca şöyle konuşur: “Gencim ben, yirmisindeyim. Ama hayatta bildiğim tek şey umutsuzluk, ölüm, korku. İnsanların birbirine nasıl düşman edildiğini, nasıl ses çıkarmadan, bilmeden, ahmakça, uysalca, masumca birbirlerini boğazladıklarını biliyorum. Burada ve başka her yerde, bütün dünyada, benim yaşımdaki bütün insanlar aynı şeyleri görüp öğreniyorlar. İnsanlığın koca bir kuşağı benimle aynı deneyimi yaşıyor. Bir gün gelir savaş biterse acaba babalarımız bizden ne umacaklar? İşimiz öldürmek bizim. İlk mesleğimiz bu oldu. Yaşam hakkında bildiğimiz ölümden ibaret. Sonrası ne olacak? Bizim sonumuz ne olacak? Neden, neden artık bir son vermiyorlar buna?”

Değişen ve böyle sorular sormaya başlayan Paul, savaşın bitmesini beklerken 1918’de ölür. Geride kalan askerleri büyük bir ümit sarmıştır. Çünkü Rusya’da işçiler iktidarı ele geçirerek savaşa son vermiş ve dünyanın tüm işçilerine barış çağrısı yapmışlardır. **İşçi iktidarı, işçilerin asıl düşmanının diğer halklardan işçiler değil, savaşları çıkartan sermaye sınıfı olduğunu ilan etmişti.** Gerçek budur. Ve bugünün Paul’lerinin ölmemesi için gerçekleri görmeli, sermaye sınıfının çıkarları için ölmeyi reddetmeliyiz! ■

Patronlar, işçileri köle konumuna iten kapitalist sömürü düzenini kutsuyor, korunması gerektiğini işçilere benimsetiyorlar. İşçilerin bu düzene karşı isyan etmesini engellemek için milliyetçilik zehrini devreye sokuyorlar.

Patronlar İşçi Örgütlerine Neden Karşı?

Sömürü ve rekabete dayanan bu kapitalist sistem işçilerin birbirine olan güven duygusunu acımasızca yok ediyor. İşçileri yalnızlaştırıyor. İşçi sınıfını bölüp parçalıyor. Bu nedenle işçilerin sendikalara, derneklere, mücadele örgütlerine üye olması çok önemlidir.

İş görüşmelerinde işçilere sıklıkla sorulan bir soru var: Herhangi bir derneğe veya sendikaya üye misiniz? Türkiye'nin en büyük sermaye grubu Koç Holding işe aldığı işçilere, kendilerine danışmadan herhangi bir işçi derneğine üye olmamayı şart koşuyor. Birçok patron yeni işe aldığı işçilere sendikaya üye olmayacağına dair imza attırıyor. Kendileri sendika, dernek, vakıf, kooperatif gibi birçok örgüte üye olan patronlar, işçilerin herhangi bir kuruma üye olmasına neden izin vermiyor, engelliyor hatta yasaklıyorlar?

Sermaye sahiplerinin çok iyi bildiği bir gerçek var: **Birlik ve örgütlü olmak güçlü olmak demektir.** Türkiye'nin en güçlü sermaye gruplarının hepsi derneklere, vakıflara, sendikalara üyedirler. Bizzat Koç, Sabancı, Eczacıbaşı ve diğerleri 1960'lı yıllarda TİSK'i ve 1970'te ise TÜSİAD'ı kurmuşlardı. Bugün MÜSİAD, TOBB, TUSKON gibi birçok patron derneği ve sendikası var. Patronlar paraları, bankaları, fabrikaları olmasına rağmen bu örgütlere üye olurlar. Her ay aidatlarını öder ve çalışmalarına düzenli olarak katılırlar. Bunu aralarındaki rekabete, pazar kavgasına ve piyasada en yüksek kâr elde etme yarışına rağmen yaparlar. Sermaye bir araya geliyor; çünkü işçileri daha iyi sömürmek, işçilerin direnişini engellemek, örgütlenmelerini kırmak istiyor. Örneğin deri sanayi bölgesinde işçiler sendikaya üye olduklarında deri patronları işçilerin kazanmaması için birbirleriyle her türlü dayanışmada bulunuyorlar. Bu dayanışmayı da Türkiye Deri Sanayi İşverenleri Sendikası (TÜDİS) adı altında kurumsallaştırıyor, örgütlü hale getiriyorlar.

Patronların kendilerine hak işçiye ise yasak ettiği örgütlülüğe en somut örnek MESS'tir. Metal patronları tek çatı altında güçlerini birleştirmiş ve üçe bölünmüş işçi sendikalarına istedikleri sözleşmeleri dayatmışlardır. Metal fırtınası sürecinde MESS'le işbirliği içinde olan Türk Metal'den istifaların önüne geçmek isteyen patronlar, Türk Metal'e kol kanat gerdiler. Kendilerini MESS gibi bir sendikada örgütlemiş metal patronları, bir kez daha işçilerin hangi işçi sendikasına üye olup olmayacağını belirlemeye çalıştılar. İşçilerin kendi istedikleri bir sendikaya üye olmasını engellemeye giriştiler.

Patronların, işçilerin derneklere üye olmasını istememelerini işçiler iyi sorgulamalı. Sömürü ve rekabete dayanan bu kapitalist sistem işçilerin birbirine olan güven duy-

gusunu acımasızca yok ediyor. İşçileri yalnızlaştırıyor. İşçi sınıfını bölüp parçalıyor. Bu nedenle işçilerin sendikalara, derneklere, mücadele örgütlerine üye olması çok önemlidir. İşçi dernekleri veya sendikalar, işçilerin dayanışma ve mücadele örgütleridir. İşçilerin ortak hedefler için bir araya geldikleri yerlerdir. Dayanışma ve örgütlenme işçiler arasında güven duygusunu besler. Her bir işçinin kendine, sınıfına ve haklı davasına olan inancını pekiştirir.

Bütün işçiler ücretlerinin arttırılmasını ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini ister. Bu talepleri patronlara ve hükümete kabul ettirmek için işçilerin kendi birliklerinde, mücadele örgütlerinde bir araya gelmesi gerekiyor. ÜİD-DER işkolu ayırımı yapmadan kapılarını bütün işçilere açıyor ve **işçi sınıfının tarihsel deneyimlerini** genç işçilere aktarıyor. Türkiye ve dünyada işçilerin sömürüye

karşı verdikleri nice mücadeleyi bugünün işçi kuşaklarına aktarıyor. ÜİD-DER, nasıl bir toplumda yaşadığımızı, yaşanan savaş ve krizlerin nedenlerini ve bu konuda işçilerin ne yapması gerektiğini işçilere kavratıyor. ÜİD-DER'de bilinçlenen ve kendine güveni artan işçiler, işyerlerindeki sorunlarını çözmek üzere harekete geçiyorlar.

İşçilerin ortak amaçları için bir araya gelmesi patronları çok korkutuyor. Çünkü birleşen işçiler ağır çalışma ve yaşam koşullarına boyun eğmezler. Birleşen işçileri hiçbir güç durduramaz. Bu gerçeği çok iyi bilen patronlar her türlü yol ve yöntemi kullanarak işçilerin bir araya gelmesine engel olmaya devam ediyorlar. İşçilerin evi ve okulu olan işçi örgütlerini karalayan patronların mesajını işçiler çok iyi anlamalıdır. Patronların karalamalarına inat; **işçiler kendi birliklerine, yani işçi derneklerine ve sendikalarına sahip çıkmalıdırlar.** İşçilerin birliği ve örgütlülüğü güçlendikçe patronların gücü azalacak ve işçilerin her türlü kazanımı artacaktır. ■

Avrupa'da İşçiler Mücadele Yolunu Seçiyor

Macaristan'da Autoliv işçileri kazandı

Dünyanın pek çok ülkesinde fabrikaları olan Autoliv'in Macaristan'daki işçileri, ücretlerin yükseltilmesi için iki saatlik iş bırakma eylemi yaptılar. Autoliv yönetimi %2,5'lik bir ücret artışı teklif etmiş, işçiler ise bu teklifin utanç verici olduğunu ve %12 oranında bir artış istediklerini söylemişlerdi. İşçilerin talepleri defalarca reddedilmişti.

Şirketin daha önceki yönetimi işçilere, yılda bir maaş ikramiye ve diğer sosyal hakların ödeneceği sözünü vermiş, ancak yönetimin değişmesiyle alınan kararlar yerine getirilmemişti. Şirketin sözünü tutmaması işçilerde büyük bir öfke yaratmış ve eylem kararı almalarını sağlamıştı. Autoliv işçileri, ücretlerin yükseltilmesi talebinin yanı sıra, iş koşullarının da düzeltilmesini talep ediyorlar. Pek çok işçi, fabrikadaki havalandırma ve sıcaklık sorunu sebebiyle meslek hastalıklarına yakalanıyor.

İşçilerin 31 Martta gerçekleştirdikleri iki saatlik iş durdurma eylemi sonucu ücretlerin %10 arttırılacağı ve 1 Ocaktan itibaren geçerli farkların ödeneceği, ikramiyenin verileceği ve yıllık izinlerde tatil ödeneği verileceği duyuruldu.

Yunanistan'da binlerce işçi yeni yasaya karşı yürüdü

Yunanistan'ın pek çok kentinde emekçiler, yeni kemer sıkma paketine karşı protesto gösterileri düzenliyorlar. Bu paket, serbest çalışanlar ve işçiler için zaten zorlaştırılmış olan emeklilikte ücret kesintisi yapılmasını ve vergilerin arttırılmasını kapsıyor. Sendikalar ve işçiler; hükümet, IMF ve AB tarafından dayatılan, sosyal güvencenin ortadan kaldırılmasını hedefleyen bu yasanın neo-liberal saldırıları yaygınlaştıracığını ve işçiler için kırım anlamına geldiğini ifade ediyorlar.

Yunan hükümeti emeklilik yaşını yükseltmeyi, ücretlerde ve ek ödeneklerde kesintilere gitmeyi planlıyor. Ayrıca vergi sisteminde yapılacak değişikliklerle dolaylı ve dolaysız vergilerin yükseltilmesi gündemde. Tüm bu saldırıların hayata geçmesi, işçi ve emekçilerin sefalet koşullarına itilmesi anlamına geliyor.

Kamu çalışanları 7 Nisanda 24 saat greve çıkarken, özel sektörde çalışan işçiler de önümüzdeki günlerde 48 saat greve çıkacaklarını duyurdular. 7 Nisanda Atina'da işçiler kent merkezine yürüdüler ve yürüyüşlerini Parlamento önünde sonlandırdılar. İşçiler, kemer sıkma politikalarına, özelleştirmelere ve emeklilik yaşının yükseltil-

mesine sessiz kalmayacaklarını ifade ettiler.

Yunanistan'ın ikinci büyük kenti Selanik'te sendikaların ve sosyalist işçi örgütlerinin düzenlediği yürüyüşe, mülteciler de katılarak sınırların açılmasını talep ettiler. Yunanistan'ın en büyük limanı olan Pire kenti limanının Çinli COSCO firmasına satılması, liman işçileri tarafından protesto edildi. İşten atılmaların gündeme geleceği kaygısını taşıyan işçiler, 8 Nisanda Atina merkezine yürüdüler.

Almanya'da metal işçilerinin eylemi

On binlerce Alman metal işçisi 12 Nisanda sokaklara çıkarak, Çin'den yapılan ithalatlarla iş güvencesinin ortadan kaldırılmasını protesto ettiler. 45 binden fazla işçi, protestolara katılarak sokağa atılmak istemediklerini haykırdılar.

Thyssenkrupp Çelik firması işçileri geleceklerinin belirsizliğinden kaygılılar. Alman IG Metal Sendikası, Thyssenkrupp'un Hindistan'ın Tata Çelik firmasıyla işlerini birleştirmesi durumunda iş garantisi talep ettiklerini dile getiriyor.

İşçiler, kaderlerinin İngiltere'de Tata ile ortak olan ve işten atılmalarla yüz yüze kalan firmanın işçileriyle aynı olmasından korkuyorlar. Şirketler, daha ucuz olduğunu ileri sürerek çelik dâhil pek çok ürünü Çin'den ithal ediyor ve kârlarını büyütüyorlar.

Çin gibi ucuz işgücünün olduğu ülkelerde çelik üretimi artarken, Avrupa'da ise üretim son yıllarda azalmış durumda. Avrupa'daki firmalar rekabet edemediklerini ileri sürerek küçülmeye gidiyor ve daha fazla kâr elde etmek için işçileri işten atıyorlar. İşçiler ise işsizliğin kucağına atılmayı kabul etmeyerek mücadele ediyorlar. ■

Kıralık İşçiliğe Hayır! Kıdem Tazminatına Hayır!

Kıralık ve Taşeron İşçiliğe Karşı Eylemler

DİSK, bağlı sendikalar ve Türk-İş'in bazı şubeleri; AKP hükümetinin Meclis'e sevk ettiği kıralık işçilik uygulamasını ve esnek çalışmayı içeren özel istihdam büroları yasa tasarısı ile kıdem tazminatının tasfiye edilmek istenmesini eylemlerle protesto ettiler.

Birçok kentte eylemler gerçekleştiren DİSK, 6 Nisanda Ankara'da Sakarya Caddesi'nde basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı gerçekleştiren DİSK Genel Başkanı Kani Beko, özel istihdam bürolarının insan ticareti anlamına geldiğini, kıralık işçilik uygulamasının taşeron çalışmadan bile daha kötü bir çalışma biçimi olduğunu ifade etti. Beko, yasa tasarısının kayıtsız-şartsız Meclis gündeminden çekilmesini istedi.

DİSK/Birleşik Metal-İş Sendikası, 7 Nisanda İstanbul Kartal'da yaptığı yürüyüşle yasa tasarısını protesto etti. Yürüyüşün ardından basın açıklamasını gerçekleştiren Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, kazanılmış birçok hakkın sermayenin talepleri doğrultusunda gasp edilmeye çalışıldığını söyledi. Kıdem tazminatı ve kıralık işçilikle ilgili saldırıların son aşamaya gelmiş olduğunu hatırlattı. Taşeron işçilikten çok daha kötü uygulamaları getirecek olan yasa tasarısının geri çekilmesini talep etti.

Türk-İş'e bağlı Petrol-İş, TÜMTİS, Tek Gıda-İş ve Tez Koop-İş sendikalarının Ankara şubeleri, Sakarya Caddesi'nde ortak basın açıklaması gerçekleştirdiler. Ortak açıklamayı yapan Tez Koop-İş Ankara 2 No'lu Şube Başkanı Mustafa Barın, tüm sendika konfederasyonlarına yasa tasarısına karşı güçlerini birleştirme çağrısında bulundu. Taşeron işçilere "kadro" denilerek getirilmek

istenen 3 yıllık sözleşmeli statüye de tepki gösteren Barın, devleti yönetenlerin söz konusu işçi hakları olunca sermayeden yana tavır koyduğunu söyledi.

Yeni Çeltek Maden Ocağında İşçilerin Talebi Kabul Edildi

Amasya'nın Suluova ilçesinde bulunan Yeni Çeltek Maden Ocağı'nın kapatılmak istenmesine karşı yerin 1200 metre altında açlık grevi başlatan 220 maden işçisinin talepleri, eylemin onuncu gününde kabul edildi. Ocağın kapatılması kararına tepki gösteren işçiler, 25 Martta çeşitli eylemlerle seslerini duyurmaya çalıştılar. Daha sonra eylemlerini yerin altına inerek açlık grevine dönüştürdüler. Maden işçileri yerin altında direnişlerini sürdürürken, aileler de maden ocağının dışında eylemler gerçekleştirdiler. Açlık grevi süresince durumu ağırlaşan 34 işçi hastaneye kaldırılarak tedavi altına alındı.

T. Maden-İş Sendikası ile işveren arasında yapılan anlaşmaya göre, işçiler Soma'ya gönderilmeyecek ve maden 1 hafta içinde faaliyete geçecek. Anlaşmanın ardından açlık grevlerini sona erdiren işçiler, verilen sözlerin takipçisi olacaklarını açıkladılar.

1955'ten bu yana faaliyette olan Yeni Çeltek Maden Ocağı, 2013 yılında rödovans ile 301 işçinin katili olan Soma Holding'e ait Gürmin Enerji'ye devredildi. Gürmin Enerji de madeni yenileme bahanesiyle kapatarak işçileri Soma madenlerine göndermek istedi. Madenin kapatılma kararı, bölgede kurulmak istenen termik santralle ilişkili. Maden ocağı 2013'te Soma A.Ş.'ye devredildikten bir yıl sonra, termik santral için ÇED raporu alındığı ifade ediliyor.

Serapool İşçileri İşe İade Davasını Kazandılar

İşyerindeki ağır çalışma koşullarına ve düşük ücretlere karşı DİSK/Cam Keramik-İş'te örgütlenen Serapool işçileri, patronun işten atma saldırısına karşı 6 ay boyunca fabrika önünde direnişlerdi. Açtıkları işe iade davası 14 Nisanda işçilerin lehine sonuçlandı. Davanın görüldüğü iş mahkemesi, işçilerin işe iadesine ve işçilere sendikal taz-

Tazminatımıza Sahip Çıkalım!

minat ödenmesine karar verdi. Dava sonucuna dair açıklama yapan Cam Keramik-İş Sendikası, bu kararla birlikte işçilerin haklı ve kararlı mücadelesinin mahkeme tarafından tescillendiğini ifade etti. Patrona seslenen sendika, işçilerin kayıplarını ve mağduriyetlerini gidermesi ve işe dönmek isteyen işçileri işe geri alması için çağrıda bulundu.

İnci Plastik'te Direniş Devam Ediyor

İnci Plastik'te hazırladıkları toplu sözleşme taslağını Öz İplik-İş Sendikası Aksaray Şubesine ve sendikanın örgütlü olduğu diğer fabrikalara gönderen 2 işyeri temsilcisi arkadaşlarının işten atılmasına tepki gösteren işçilerin başlattıkları direniş devam ediyor. Sendika baş temsilcisi ve 2. temsilcinin işten çıkarılması üzerine direnişe geçen işçiler, 24 saat fabrikanın önünden ayrılmıyorlar.

UID-DER'li işçiler direnişçi işçilere, 9 Nisanda dayanışma ziyareti gerçekleştirdiler. Vardiya değişimine yakın 15-23 vardiyasını alacak olan işçiler de direniş çadırına gelip işten atılan arkadaşlarını ziyaret ettikten sonra işbaşı yaptılar. Fabrika yönetiminin işçilerin direniş çadırına gitmelerini engellemek için servisleri fabrika bahçesinden kaldırmaya başlaması da, işçilerin yürüyüş yoluna köpek bağlatması da, patronun kullandığı aracı işçilerin üzerine sürerek bir işçiyi yaralaması da işçilerin çadırdaki arkadaşlarını ziyaret etmesini engellemeye yetmedi. Vardiya alacak işçiler gittikten kısa bir süre sonra, vardiyadan çıkan işçiler ıslıklar ve alkışlarla güvenlik kulübesinin önüne kadar gelerek arkadaşlarına destek veriyorlar.

Arkadaşlarını İş Cinayetinde Yitiren İşçiler TEM'i Kapattı

Avcılar'da bir inşaatın 24'üncü katından düşen 30 yaşındaki Adem Bubaca hayatını kaybetti. İş arkadaşlarını yitiren yaklaşık 200 inşaat işçisi, iş güvenliği önlemlerinin alınmamasına tepki göstererek Avcılar-TEM bağlantı yolunu trafiğe kapattı. Eylemlerini bitirmelerini isteyen polise işçiler, "arkadaşımız 3 saattir düştüğü yerde yatıyor.

3 saattir daha savcı gelecek. Burada iş güvenliği yok!" sözleriyle tepki gösterdiler. İşçilerin eylemlerini sonlandırmalarına rağmen bölgeye çevik kuvvet polislerinin sevk edilmesi dikkat çekti.

DERİTEKS'ten Basın Açıklaması

DERİTEKS ile işveren sendikası arasında devam eden toplu sözleşme görüşmelerinde, işçilerin 1987'deki Kazlıçeşme Grevinde kazanmış oldukları aile yardımı hakkına patronların göz dikmesi, Tuzla Deri Sanayi'de yapılan yürüyüşle protesto edildi. Deri işçileri yaptıkları eylemde kıdem tazminatının gaspını ve kiralık işçi bürolarını içeren yasayı da protesto ettiler. Uyguner Deri fabrikasında toplanan işçiler, işten atılmalarının gerçekleştiği Derimsan fabrikasına kadar yürüdüler. Basın açıklamasını gerçekleştiren DERİTEKS Genel Başkanı Musa Servi, işverenlerin krizin faturasını emekçilere çıkarmak istediklerini ve kazanımlarına göz diktiklerini ifade etti. Sendikalı ve kadrolu işçiliğin sona erdirilmek istendiğini söyleyen Servi, işçilere greve hazır olma çağrısı yaptı.

TÜPRAŞ'ta İşçiler İş Bıraktı

Petrol-İş Sendikası Aliağa Şubesi'nin örgütlü olduğu TÜPRAŞ'ta, idari kadroda yapılan görev değişikliklerinin ardından bakım bölümünde yaşanan sıkıntıları protesto etmek için 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirildi. İşveren vekillerinin sendikayla daha önce imzalanan bakım protokolünü tanımadıklarını ilan etmeleri, gaz testi ve ölçüm işleri ile bakım işlerini işletme operatörlerine yaptırmak istemeleri üzerine eylemin gerçekleştirildiği ifade ediliyor. Sorunların çözülmemesi durumunda bakım grubunda başlayan eylemlerin tüm fabrikaya yayılacağı belirtiliyor. ■

Fransa'da Öğrenciler İşçi Eylemlerine Neden Destek Veriyor?

Fransa, Mart ayı ile birlikte genel grevler, öğrenci boykotları, kitlesel gösterilerle sarsılmaya başladı. Son elli yılın en yaygın ve büyük mücadelesine sahne olan Fransa'da, işçi kitlelerinin böyle bir mücadeleye girişmesinin nedenini iş kanununda yapılması planlanan değişiklikler oluşturuyor. Hükümetin arsızca, "reform", yani iyileştirme olarak açıkladığı yeni yasa tasarısı, Fransa işçi sınıfı ve gençliği tarafından "kölelik yasası" olarak görülüyor. Tasarının, isabetli biçimde böyle görülmesinin nedeni ise kazanılmış hakların budanması yoluyla 1800'lü yılların çalışma koşullarına dönülmek istenmesi.

Bu tasarı ile haftalık çalışma süresinin 35 saatten 60 saate çıkarılması, kıdem tazminatına üst limit konulması, işçilerin kiralanması, işten atmaların kolaylaştırılması hedefleniyor. Üstelik bu hedefler, işçi sınıfına "işsizliği azaltma" yalanıyla pazarlanıyor. Fakat güçlü bir mücadele geleneğine ve dinamizmine sahip olan Fransa işçi sınıfı, bu yalanlara aldanmamakta kararlı! Fransız işçiler ve geleceğin işçileri olan gençler yürüttükleri mücadeleyle hükümetin yasayı "gözden geçirmek" üzere geri çekmesini sağladılar.

Tasarının görüşülmesinin planlandığı 9 Marttan bu yana, yüz binlerin katıldığı protesto eylemleri örgütlendi. 9 Martta 500 bin kişiyle başlayan, 17 ve 24 Mart tarihlerinde güçlenerek devam eden eylemler, şiddetli yağmura rağmen 31 Martta ülke genelinde 1 milyon 200 bin kişiye ulaşarak doruk noktasına çıktı. 9 Nisanda düzenlenen eylemler ise küçük kasabalara dahi sıçrayarak ülkenin 200 farklı noktasında gerçekleşti. Polisin giderek sertleşen saldırılarına rağmen, tasarının tamamen geri çekilmesi talebini daha gur ve kararlı bir şekilde dile getiren yüz binler, "Evimize Dönüyoruz", "Gençlik Acı İçinde, Yaşlılar Perişan, Bu Bizim İstedığımız Toplum Değil" sloganlarını haykırmaya devam ediyorlar.

Eylemlere katılan yüz binlerin büyük bir bölümünü genç işçi ve öğrencilerin oluşturması ise eylemlere mü-

cadeleci ve enerjik bir ruh katıyor. Sendikalarına baskı uygulayarak genel grev kararı aldırtan işçilere, lise ve üniversite öğrencileri dersleri boykot ederek eşlik etti. Geleceğin işçileri olacaklarını bilen öğrenciler, kaygılılar. Şayet geçerse, yasanın asıl kendilerini vuracağını bilincinde. Bu bilinçle hareket eden lise ve üniversite öğrencileri okullarında meclisler kurarak, kitlesel forumlar düzenleyerek örgütleniyorlar.

3500 km uzaklıkta bulunan Fransa'daki bu gelişmeler, Türkiye'deki mevcut durumla bir açıdan benzerlik gösteriyor. Bir başka açıdan ise hayati önemde bir eksikliği gözler önüne seriyor. Benzerliği oluşturan nokta şurası; Fransa'daki yasa tasarısının neredeyse bir kopyasını AKP hükümeti, önümüzdeki günlerde Meclis'e sunacak. Kıdem tazminatının fona devredilmesi yoluyla ortadan kaldırılmasını, özel istihdam büroları adı altında kiralık/kölelik işçiliği yasalaştıracak bu saldırı paketi, eğer Meclis'ten geçerse, işçilerin çalışma hayatı baştan aşağıya değişecek. İşçiler bir köle gibi pazarda kiralanabilecekler. Üstelik Fransa hükümeti, saldırı paketini kitlelere nasıl "reform" diye yutturmaya çalışıyorsa, AKP hükümeti de aynı saldırı paketini "müjde" olarak pazarlıyor.

Ancak Türkiye'de işçiler yeterince örgütlü olmadıkları için bu yasaya karşı çıkamıyorlar. Büyük çoğunluğunun ise yasadan haberi yok. Keza geleceğin işçileri olacak öğrenciler de yasadan bihaber! Ne yazık ki gençlerin çoğu kendilerinin işçi olmayacağını, okulu bitirdiklerinde önemli bir mevkide yüksek maaşlı bir iş bulacaklarını düşünüyorlar. Yani hayal âleminde dolaşıyor ve işçilerin sorunlarıyla ilgilenmiyorlar.

Oysa işçilerin-emekçilerin okuyan gençleri de işçi olacaklar. Bu nedenle, işçi sınıfına yapılan her saldırı onlara da yapılmaktadır. Fabrikalarda ve işyerlerinde çalışan stajyer işçiler, liselerde ve üniversitelerde okuyan genç işçi adayları rüyadan uyanmalı, tüm enerji ve coşkularıyla işçilerin mücadelesine omuz vermelidirler. ■

Kapitalizm İnsan Ruhunu Hasta Eder

■ Gebze'den bir petrokimya işçisi

Düşük ücretler, uzayan iş saatleri, esnek ve güvencesiz çalıştırma, işsizlik, krizler ve savaş. Bu saydığımız tüm koşullara içinde yaşadığımız ve adına kapitalizm denilen bu sömürü düzeninde maruz kalıyoruz. Hızlı çalışma temposunda kimi zaman 14, kimi zaman 16 saati bulan çalışma sistemlerinde... Üstelik temel ihtiyaçlarımıza bile yetmeyecek ücretlerle ve her an işsiz kalma korkusuyla çalışıyoruz. Tüm bu koşuşturmaya içinde kendimize ve sevdiğimizimize yeterince zaman ayıramıyoruz. Gerekli zamanı bulsak bile herhangi bir sosyal faaliyete paramız kalmıyor.

Hayat pahalılığı, toplumsal ve çalışma hayatında yaşadığımız her türlü baskı almış başını gidiyor. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, Ortadoğu'da sürüp giden emperyalist talan savaşı, insanların ölmesi ve milyonlarca göçmenin ülkemize gelmesi kaygıları arttırıyor. Patronlar ücretleri düşürmek için çaresiz Suriyelileri kullanmaktan utanmıyorlar. Kriz gerekçesiyle işçilik maliyetleri düşürülüyor, işçiler işten çıkartılıyor. Tüm bu cenderede sıkıştırılan örgütsüz işçilerin ne yapacağını, bu durumun üstesinden nasıl geleceğini bulamayışı doğal olarak psikolojilerini altüst ediyor, ruh sağlığını iyiden iyiye bozuyor. Milyonlar psikiyatri kliniklerine akın ederken, toplumda antidepresan ilaç kullanan kişi sayısı her gün artıyor. Her yıl üç bi-

nin üzerinde insan intiharla hayatını sonlandırıyor. Birçok kişi de işyerlerinde intihar yolunu seçiyor.

Daha yeni yapılmış bir araştırmanın verilerine göre son üç yılda 92'si erkek 7'si kadın 99 işyeri intiharı gerçekleşti. %24 ile en fazla intihar ticaret-büro alanında gerçekleşirken, bu işkolunu %15 ile savunma-güvenlik, %11 ile inşaat, %8 ile metal, %7 ile sağlık, %5 ile tarım, %5 ile gıda, %5 ile konaklama takip etti. Geriye kalan işkollarında intihar oranı toplam %20 oranında gerçekleşti.

Güvencesizliğin artmasına paralel olarak işyeri intiharlarında artış yaşanmıştır. Kapitalist barbarlığın pençesindeki işçi ve emekçiler, çaresizlik sarmalında hayatlarını sonlandırmak durumunda kalırken, antidepresan ilaç kullanan insan sayısı da milyonlarca ifade ediliyor. Kadın, erkek, genç, yaşlı ve hatta çocuklar bile antidepresan ilaç kullanılarak stresten uzak kalmanın yollarını arıyor.

Emek sömürsünü, eşitsizliği, her türlü ayrımcılığı, adaletsizliği ve birçok çelişkiyi içerisinde barındıran kapitalist sistem, dünyamıza felaketleri ve yıkımları getirmektedir. Biz insanlarınsa beden ve ruh sağlığımızı bozmaktadır. Çözüm bilinçli ve örgütlü mücadeledir. Bizi çöküşten ve ümitsizlikten koruyacak olan örgütlü mücadeledir. Ancak örgütlü işçi sınıfı kapitalist sömürü düzenini yıkarak insanlığın kurtuluşunu sağlayabilir. Kapitalizmin her türlü gelişmesi karşısında örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz. ■

Kadın Hizmetçi Değildir!

■ 1 Mayıs Mahallesi'nden bir büro emekçisi

Gün geçmiyor ki televizyonda, haberlerde kadına şiddet olaylarını görmeyelim. Kadın toplumda her zaman ikinci planda görülüyor. Toplumun algısında sadece çocuk doğuran, ev işlerini yapan, kocasına hizmet eden, yani varlığını sadece evinin içinde sürdürmesi beklenen kadın, sosyal hayata dâhil edilmeyerek dört duvar arasına sıkıştırılmış bir hayat yaşıyor. Devlet de kadını bu konuma itmek için elinden geleni yapıyor. Örneğin Türk Dil Kurumu'nun internet sitesindeki sözlükte kadın "analık veya ev yönetimi bakımından gereken erdemleri, becerileri olan", "hizmetçi bayan" olarak tanımlanırken erkek kelimesinin anlamı ise "sözüne güvenilir, mert", "sert, kalın, bükülmez" olarak verilmiş.

Devletin resmi kurumu olan TDK'nın kadın ve erkek tanımlaması, devletin kadına bakışının ne olduğunu açıkça gösteriyor. Elbette buna şaşırılmak lazım ama öfke duymamak mümkün değil. Biz emekçi kadınlar evde, fabrikada, işyerlerinde çifte sömürüye maruz kalıyoruz. Bu da yetmezmiş gibi aşağılanıyor,

küçük görülüyor. Oysa biz çok iyi biliyoruz ki, bizi bu koşullarda yaşamaya mahkûm eden erkek egemen sistemin bizzat kendisidir, kapitalizmdir. Erkek egemen sistemin bize dayattığı koşulları, biçtiği rolü kabul etmemeli, fabrikalarda, mahallelerde, hayatın her alanında bir araya gelmeli, örgütlenmeli ve "varız ve üretiyoruz" demeliyiz. Kendi hayatımızı değiştirecek gücün kendimizde olduğunun farkına varmalıyız. ■

Çalışma Bakanlığı İşyerlerini Denetliyor mu?

■ Tuzla'dan bir İSG uzmanı

2012 yılında sözde iş kazalarını önlemek için 6331 sayılı "İş Sağlığı ve Güvenliği" kanunu çıkmıştı. Kanundan sonraki tabloya baktığımızda iş kazalarının azalması bir yana, ciddi oranlarda arttığı ortadadır. İş kazaları ve meslek hastalıklarının artmasının ana sebebi iş güvenliği önlemlerinin alınmaması. İşyerlerini denetleyen bakanlık müfettişlerinin tutumları ise tam bir felaket.

Geçtiğimiz aylarda uzmanlığımı yapmış olduğum işyerlerinden bir kaçına Çalışma Bakanlığından müfettişler geldiler. İşyerlerine yapılan denetimlerde tek baktıkları nokta iş güvenliği evrakları. Denetimin yapıldığı fabrikalardan biri döküm fabrikasıydı. Döküm fabrikasını denetlemeye gelen müfettişler "meslek hastalıklarını önlemek" için denetim yapıyorlarmış. Denetim olduğunu öğrendiğimde bir an orada çalışan işçiler adına sevinmiştim. Gelen müfettişlerin önlemlerin hepsini aldıracağı düşüncesine kapılmıştım. Döküm fabrikası ilkel çağlardan kalan bir üretim alanını andırıyor. İşçiler her gün yoğun bir şekilde içerisinde silika bulunan tozlara maruz kalıyorlar. Havalandırma göstermelik yapılmış. İşçilerin soydukları, yemek yedikleri yerler hijyenden çok uzak; resmen siyah toz çamura dönmüş durumda. Burada işçilerin iş kazası geçirmemesi veya yakın zamanda meslek hastalığına yakalanmaması bir mucize olur. Üretim alanını gören herkes burada her an bir iş kazası olabileceğini, bu işçilerin kısa sürede meslek hastalığına yakalanabileceğini rahatlıkla söyler. Böyle bir fabrika için bakanlık müfettişleri ne dediler: "Üretim alanı fena değil, daha kötü durumda olan yerleri de gördük." Müfettişten bu kelimeleri duyduğumda sanki başımdan aşağı kaynar sular döküldü. Ben müfettişlerin şartları düzelterek düşünürken, müfettişler patrona üretim alanının iyi olduğunu söylediler.

Denetimlerde inceledikleri esas mesele evrakların durumu oldu. Sağlık raporlarını tek tek incelediler. İşçilerin eğitim alıp almadıklarını evrakta incelediler. Kıscacası her şeyi evrak olarak incelediler. Fabrikadan hiçbir işçiye çağırıp da koşullarını sormadılar. Eğitimi gerçekten aldılar mı, bunları da sormadılar. Yasal olarak döküm

fabrikalarında günlük çalışma saatleri 7,5 saati geçemez, hiçbir işçiye mesai yaptırılamaz. Müfettişler, patrona işçileri kaç saat çalıştırdıklarını bile sormadılar. Geldiklerinde havalandırmanın elektrik bağlantıları bağlı değildi, tuta-naklara havalandırma olmadığını, bazı işçilerin eğitim evrakları olmadığını vb... maddeler halinde yazdılar ve o günkü denetlemeyi bitirmiş oldular. Yaklaşık 1 ay sonra yazdıkları maddelerin yapılıp yapılmadığını denetlemek için fabrikaya tekrar geldiler. Yazdıkları maddelerin hepsi sözde yapılmıştı. Fabrikadaki havalandırma tesisi faaliyete geçirildi. Fakat havalandırma tesisinin üretim alanına hiçbir katkısı olmamıştı. İçeride bulunan toz miktarı o kadar fazla ki kurulan havalandırma yeterli gelmedi. Müfettişler havalandırmayı gördüler, motorunun çalıştığına emin oldular ve tamam dediler. Denetimi patron kendince başarıyla atlattı. Denetim sonucunda işçilerin çalışma koşulları hakkında aslında hiçbir değişiklik olmamış-

tı. Göstermelik maske, baret, kulaklık, yanmaz önlükler alınmıştı. Ama bunlar meslek hastalıklarını önlemek için yeterli hususlar değil.

Müfettişler görevlerini yapmış oldular! Asıl işleri meslek hastalıklarını önlemek olan müfettişler işçileri meslek hastalıklarının kucağına bırakıp gitmiş oldular. Fabrikalarda eğitim verdiğimizde işçiler çözümü devletten belediklerini söylüyorlar. Çalışma Bakanlığının koşullarını düzelterek düşünüyorlar. Oysa bu tablodan da gördüğümüz gibi koşullarımızı yalnız bir araya gelebilirsek düzelterek. Sorunlarımızın çözümünü devlete bırakırsak sorunlarımız hiçbir zaman çözülmez. ■

Sırtlanlar Ava Çıkmış

■ Sefaköy'den bir ÜİD-DER'li

Son zamanlarda gazetelerde haberler; abluka altına alınmış şehirler, ölen insan bedenleri, patlayan bombalar gibi dehşet verici konular üzerine oluyor. Bunu yaparken de kullanılan üslup insanın kanını donduracak cinsten. Bu dil öyle bir zihinlerimize işlemiş durumda ki geçenlerde "Afrika'ya çıkarma" başlığıyla yazılmış bir haber okuyunca Suriye ve Rusya'dan sonra "acaba sıra Afrika'ya mı geldi?" diye içimden geçirdim. Haberi okudukça işin rengi değişmeye başladı. Meğer haber yüzden fazla işadaminin Afrika'daki pazara açılması ile ilgiliymiş. Ayrıca bu durumdan gurur duymamız gerekiyormuşçasına "Türkiye, Afrika'da aslan payı peşinde" diyerek sunulmuş haber. Tüm dünyanın gözünü diktiği Afrika'da Türk yatırımcılar için de büyük fırsatlar varmış.

Gözlerini kâr hırsı bürümüş patronlar, işçileri, halkları birbirine düşman etmek için ellerinden geleni yaparken kendi çıkarları için ne sınır ne ulus tanıyor. Hem içerde hem de Türkiye dışında savaş nutukları atanlar, sıra kârlarına gelince her şey güllük gülistanlıkmiş gibi rahatça ceplerini doldurmaya devam ediyorlar. İkiyüzlülükleri bununla da kalmıyor. Sanki yoksul Afrikalı emekçileri

düşünüyorlarmış gibi, yapılan yatırımlar için "zaten buna ihtiyaçları var" gibi söylemlerle, hem övünülecek hem de saygı duyulacak bir işe giriştiklerini ima ediyorlar. Çok ucuz emek gücüne sahip olan Afrika ülkelerine, potansiyel pazara avını görmüş sırtlan iştahı ile göz dikilmiş durumda. Zaten uzun yıllardır vahşice Afrika'nın zenginliklerine el koyuluyor. Türkiye'nin egemenleri de "e biz de payımıza ne düşerse" mantalitesi ile el sıvazlamaya koyulmuşlar!

Patronlara "dünya yanıyor" desen, "kârlı iş mi?" diye sorarlar önce. Yaptıkları her şey kâr güdüsüyle yapıldığı için doğaymış, insan hayatıymış bunlara zerrece değer vermiyorlar. Afrika'nın doğasını, yoksul insanlarını sömürmeye giden açgözlülerin söylediğinin aksine biz işçi ve emekçiler, dünya işçi sınıfının bir parçası olan Afrikalı kardeşlerimizi ve yaşam alanlarını yenecek yemek olarak görmeyi kabul etmiyoruz ve tabii ki bu çıkarmayla övünmüyoruz. Bizler tüm dünya işçileriyle birlikte bir sınıfız. Sınıfımızdan hiçbir kardeşimizin nerede olursa olsun sömürülmesiyle gurur duymak gibi bir yanılsamaya düşmemeliyiz. Nasıl patronlar yalanlarının arkasından giderken ne ulusa ne sınırlara aldırış etmiyorsa, bizler ezilen ve sömürülen işçiler olarak çok daha güçlü ve bilinçli olarak kardeş olduğumuz gerçeğine sarılmak zorundayız. ■

"Aile Dertleşmesi!"

■ Sincan Organizeden bir grup kadın işçi

Çalıştığımız fabrikada yaklaşık 9 aydır maaşlar sürekli gecikmeli ya da yarım yatıyor. Geçtiğimiz günlerde maaşlar yine gecikince pres, emaye ve boyahane bölümleri iş durdurdu. Bunun üzerine patron çay molasında toplantı yaptı. Daha konuşmaya başlamadan, toplantı alanına pres bölümündeki işçi arkadaşlar biraz yavaş gelince patron "prestekiler yürüdükleri gibi çalışıyorlarsa işimiz var, helal montaj bantlarına" deyip bir arada olmadığını düşündüğü işçileri aklı sıra bölmeye çalıştı.

Konuşmaya başlarken; bu toplantıları aile arasında dertleşme toplantısı olarak adlandırdığını söyledi. Ancak patronumuz bizim ailemiz değil. Eğer bizim ailemiz olsaydı bugün çek-

tiğimiz sıkıntıların aynısını onun da çekmesi gerekiyordu. Biz işçiler gibi saatlerce canı çıkıncaya kadar çalışırdı. Ayrıca dertleşme bizim bildiğimiz kadarıyla karşılıklı olur. Ancak bu "dertleşme" öyle olmadı. Bu sözde dertleşmede suçlu yine biz olduk. Patronun söylediğine göre; Biz işçiler görevimizi doğru düzgün yaparsak onlar da görevlerini yerine getireceklermiş. Maaşlar ne zaman yatacak

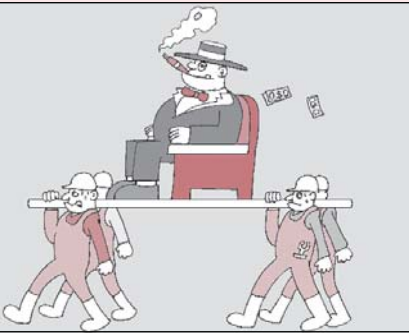
diye konuşacağımıza parayı düşünmeden çalışacakmışız. Oysa biz işçiler makine gibi sabahtan akşama kadar canımız çıkıncaya kadar çalışıyoruz. Yani görevimizi fazlasıyla yapıyoruz.

Bunlarla yetinmeyip fabrikadaki işçilerin sıkıntılarının haberini yapan işçi dostu basını "teröristlerin yayın organı" olarak gördüğünü söyleyip, karalamaya çalıştı.

Patron "dertleşmenin" devamında her şey için bizi suçlamakla kalmadı işçilerin algısını başka yönlere çekmeye çalıştı. Belçika'daki saldırılar hakkında; "akılları başlarına gelmiştir" dedi, işçilerin kafasını bulandırmaya çalıştı. Oysaki biz işçiler dünyanın neresinde olursa olsun ölen, katledilen herkes için üzülmüyoruz. Olan işçi ve emekçilere oluyor hep. Biz Türkiyeli işçilerin dünyanın diğer işçileri ile bir sorunumuz yok. Sermaye bizi her yerde sömürüyor. Ve bugün gittikçe derinleşen bir savaşın ortasındayız. Kapitalistlerin kendi savaşları için bizi cephelere sürmelerine karşı uyanık ve örgütlü olmamız gerekiyor.

Evet, patron söylediği gibi bizimle dertleşmedi. İşçilerin kafasını karıştırıp maaşların yatmamış olmasının yarattığı huzursuzluğu "milliyetçilik" göz bağıyla kapatmaya çalıştı.

Biz işçiler bu oyunlara gelmemeliyiz. Patronun bizim ailemiz olmadığını, işçilerin dostunun sürekli onları kandıran patron medyası değil işçi dostu örgütler ve işçi basını olduğunu, düşmanımızın Kürt, Arap, Avrupalı işçiler, emekçiler değil; kendimizinki dâhil tüm patronlar olduğunu bilmeliyiz. Ve bu oyunları bozmak için birbirimize sımsıkı kenetlenmeliyiz. ■

tiğimiz sıkıntıların aynısını onun da çekmesi gerekiyordu. Biz işçiler gibi saatlerce canı çıkıncaya kadar çalışırdı. Ayrıca dertleşme bizim bildiğimiz kadarıyla karşılıklı olur. Ancak bu "dertleşme" öyle olmadı. Bu sözde dertleşmede suçlu yine biz olduk. Patronun söylediğine göre; Biz işçiler görevimizi doğru düzgün yaparsak onlar da görevlerini yerine getireceklermiş. Maaşlar ne zaman yatacak

İşçilerin Sordukları/45

Yasalar yine patronlar için değiştiriliyor. Yıllık izin hakkımızla ilgili değişikliklerin yer aldığı yeni bir torba yasa Nisan ayında Meclis'e sunuldu. Bu yasayla, yıllık izinlerin kaç bölüneceği, en az kaç gün olacağı yeniden düzenlenecek.

Yıllık izinle ilgili ne değişecek?

Yıllık izinlerle ilgili yapılacak bu değişiklikte izin sürelerine dair herhangi bir değişiklik yok. Fakat yıllık izin kullanma kriterleri değişecek. Şu an uygulanan İş Kanununda yıllık izinler en fazla 3'e bölünebiliyor. Bölünen iznin bir bölümü 10 günden az olamıyor. Değişiklikten sonra ise yıllık izinler 5'e bölünebilecek ve bir bölümü 6 günden az olmayacak. Örneğin değişiklik sonrası 14 günlük yıllık izin hakkı olan bir işçi, iznini 6 gün, 1 gün, 1 gün, 1 gün, 5 gün şeklinde kullanabilecek. Böylece işçilerin yıllık izinlerini toplu kullanmalarının önüne geçilecek. İşçilerin izinleri yıl içerisinde eriyip gidecek.

Mevcut yıllık izin süresi kaç gün ve nasıl kullanılıyor?

İşyerinde bir yılını dolduran tüm işçiler yıllık izne hak kazanırlar. Yıllık izin süresi deneme süresi de eklenerek hesaplanır. Şu anki yıllık izin süreleri şöyledir:

- Bir yıldan beş yıla (dâhil) kadar olanlara 14 gün,
- Beş yıldan fazla on beş yıldan az olanlara 20 gün
- On beş yıl ve daha fazla olanlara 26 gün
- Çalıştığı süre ne kadar olursa olsun 18 yaşından küçük, 50 yaşından büyük işçilere 20 günden az yıllık izin verilemez.

Yıllık izin süreleri en fazla 3'e bölünebilir. Ancak bir seferde 10 günden az olamaz. Bu süreler minimum süreler olup, iş sözleşmeleri ve toplu sözleşmelerle artırılabilir. Yıllık izin kullanıldığında işçinin ücretinden kesinti yapılamaz. İşçiye yıllık izin yaptırmak yerine parası verilerek çalıştırılmaz. Ayrıca izin süresine rastlayan hafta tatili, genel tatil ve ulusal bayram günleri izin süresinden sayılmaz. İşçilerin kullandığı mazeret, sağlık izinleri yıllık izinlerinden düşülemez.

Yıllık izin hakkımızı kullanabiliyor muyuz?

Yorgunluğu ve stresi atmak, ailemizle birlikte kısa bir süre de olsa vakit geçirmek ve tatil yapmak bizim de hakkımızdır. Bir yıl boyunca gece gündüz çalışmamızın karşılığında hak ettiğimiz yıllık izni istediğimiz gibi kullanamıyoruz. Çoğunlukla yıllık izinlerin ne zaman ve na-

sıl kullanılacağına işçilerin kendisi değil patronlar karar veriyor! Birçok işyerinde patron üretimin yoğunluğunu, izne çıkacak işçiden başka o işi yapabilecek biri olmadığını bahane ederek yıllık izinleri işçinin istediği zamanda kullandırtmıyor. İşçilerin yıllık izinleri kimi zaman yıllarca birikiyor. İşçilere biriken yıllık izinleri ya işten çıkarılmadan önce kullandırılıyor ya da işten çıkarıldıktan sonra para olarak ödeniyor. Patronların gelişi güzel yıllık izin kullandırması karşısında işçilerin söz söyleyebilmesinin tek koşulu birlik olmaktır. Tatil yapmak biz işçilerin de

hakkıdır. Yıllık izinlerini nasıl kullanacaklarına işçilerin kendisi karar vermelidir.

Patronlar ve hükümet yıllık izin hakkında neden değişiklik yapmak istiyorlar?

İznin nasıl kullanılacağı ve bir parçasının 10 günden az kullandırılmayacağı maddeleri İş Kanununda yer alıyor. İş Kanununun 56. ve 60. maddeleri yıllık izin hükümlerine uymayan patronlara idari para cezası veriyor. 56. maddeye göre yıllık ücretli izni yasaya aykırı olarak bölünen her işçi için, 60. maddeye göre ise izin yönetmeliğine aykırı olarak izin kullandırılmayan veya eksik kullandırılan her işçi için 285 lira idari para cezası ödenmek zorunda. Ayrıca patronlar, yıllık izin ücreti yasaya aykırı şekilde veya eksik ödenen ve iş sözleşmesinin sona ermesinde kullanmadığı iznin ücreti ödenmeyen her bir işçi için de para cezası ödemek zorunda. Patronlar, yeni yapılacak değişiklikte istedikleri şekilde işçinin yıllık iznini bölecek, toplu bir şekilde izin kullanmasının önüne geçecekler. Patronlar da böylece para cezası ödemekten kurtulacaklar. İşin az olduğu zamanlarda işçileri yıllık izne çıkaracaklar. ■

Taşeron Kadro Yalanı!

Başbakan Ahmet Davutoğlu, taşeron işçilerin kadroya alınacağını açıkladı. Medya, kamuda çalışan ve sayıları 700 bini geçen işçilerin bu uygulamadan yararlanacağını iddia etti. Yıllardır taşeron şirketlerde düşük ücretlerle ve iş güvencesiz çalıştırılan yüz binlerce taşeron işçisi de gerçekten kadroya alınacağını düşünerek büyük bir beklenti içerisine girdi.

Başbakanın Meclis'te verdiği "müjdeli haber"ın ardından Maliye Bakanı Naci Ağbal uygulamanın detaylarına dair bilgi verdi. Ağbal'ın verdiği bilgilere göre, kamuda çalışan taşeron işçiler "özel sözleşmeli personel" olarak işe alınacak. İşçiler 3 yıllık sözleşmeyle çalıştırılacak. Yani bu yeni statünün iş güvenceli kadro ile ilgisi bulunmuyor. Maliye Bakanı'nın verdiği bilgilerin detayına bakınca, düzenleme taşeron işçilerin durumunu iyileştirmiyor, kalıcılaştırıyor:

- Uygulama kamuda çalışan 720 bin asil ve yardımcı iş yapan taşeron işçiyi kapsıyor. Ancak belediyelerde ve il özel idarelerinde taşeron şirketlerde çalışan işçiler, kurumların şirketlerinde istihdam edilmeye devam edilecek. Yani belediyelerde çalışan ve sayıları yüz binleri bulan taşeron işçileri "özel sözleşmeli personel" kapsamına alınmayacak.
- Kamuya alınacak taşeron işçilerin 1 Kasım 2015'ten önce işe girmiş ve halen çalışıyor olması gerekiyor. Bu işçilerde 12 ay boyunca tam zamanlı çalışıyor olma şartı aranacak. Kısmi zamanlı çalışanlar ve 3-6 ay gibi geçici sürelerle çalışanlar bu kapsama alınmayacak.
- Kapsama giren işçiler doğrudan kamuya alınmayacak. Yasa çıktıktan sonra, 1 ay içinde talepte bulunmaları gerekiyor. Başvuruları alan kamu kurumları, işçinin şartları sağlayıp sağlamadığını değerlendirecek, devlet memurluğuna atanmak için gerekli şartları arayacak. Bu çerçevede güvenlik araştırması yapacak.
- Kamuya geçecek işçilere sınav yapılacak. Gerekli bilgi ve donanımına sahip olup olmadığı bu sınavla belirle-

necek.

- Taşeron işçiler atanmaları halinde geçmişe dönük hak talebinde bulunamayacaklar. (Meselâ kıdem tazminatı yonacak!)
- İşçiler taşeronda iken aldıkları ücreti almaya devam edecekler. Ücretleri değişmeyecek.
- Aynı işi yapmaya devam edecekler.
- Mali hakları toplu sözleşmeyle belirlenecek.
- Emekli aylığı almaya hak kazanmış ya da 65 yaşını dolduran taşeron işçiler bu düzenlemeden faydalanamayacak.

Düzenlemeyle ilgili taslak metin henüz Meclis gündemine gelmiş değil. Ancak taşeron işçiler için oluşturulan "özel sözleşmeli personel" statüsünde ücretler değişmiyor. İşçilere tanınacak toplu sözleşme hakkı da, AKP'nin sözünün dışına çıkmayan yetkili sendikanın varlığında hiçbir anlam ifade etmiyor. Çünkü sendikalar işçileri değil patronları koruyorlar.

Daha da önemlisi, şartları sağlayıp sınavı geçerek atanan işçiler, geçmişe yönelik hak talebinde bulunamayacaklar. Mevcut durumda taşeron işçisi, asil işi yaptığı iddiasıyla dava açıp kazandığında kıdem tazminatını ve geçmişe dönük sosyal haklarını alabiliyor. Düzenleme yasalarsa, işçiler bu kazanımlarını da yitirecekler. Kıdem tazminatı yükünden kurtulan devlet ise ciddi bir kazanç elde edecek.

AKP hükümeti açıkça işçileri aldatıyor. AKP kamuda taşeronluğu kaldırmıyor. Bunu üç yıllık sözleşmeyle kalıcı hale getiriyor. Yol-İş Sendikası başta olmak üzere birçok sendika, devlete dava açarak yüz binlerce taşeron işçinin asil işi yaptığını kanıtladı ve davayı kazandı. Bu durumda hükümetin bu işçileri doğrudan kadrolu olarak, kamu bünyesinde istihdam etmesi gerekiyordu. Hükümet bundan kaçındı, işçileri kadroya almadı. Şimdi ise bir oyunla taşeron işçilerin kazanılmış haklarına el koyuyor ve üç yıllık sözleşmeli işçilik adı altında güvencesiz çalışmayı kalıcı hale getiriyor.

AKP'nin taşeronluğu kaldırıyormuş gibi bir hava yaratması boşuna değildir. Amaç işçilerin gözünü boyamak, kıdem tazminatının gasp edilmesinin ve kiralık/kölelik işçiliği getirecek olan özel istihdam bürolarının yolunun açılmasını sağlamaktır. Yaratılan yanılsamayla bu saldırılara gelecek tepkiler yumuşatılmak istenmektedir.

Yani AKP hükümeti patronlar için çalışmaya, işçilerin haklarına el koymaya devam ediyor. Sermaye sınıfından yana çıkarılan yasaları, işçilerin çıkarına gibi göstermekte tereddüt etmeyen hükümetin oyununa gelmeyelim. Haklarımızı sahip çıkmak ve çalışma koşullarımızı değiştirmek için birleşmek ve mücadele etmek zorundayız. ■